

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Š. R.**, proti žalovaným: **1) Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, **2) Ministerstvo financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti nařízení hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, a proti výměru Ministerstva financí č. 01/2017 ze dne 25. 11. 2016, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení nařízení hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, a současně vynětí taxislužby osobní na území obce z výměru Ministerstva financí č. 01/2017 ze dne 25. 11. 2016, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny všechny podmínky pro meritorní projednání podané žaloby, přičemž zjistil, že tomu tak není.

Pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví upravuje ustanovení § 4 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Vymezené kompetence správních soudů jsou blíže konkretizovány v části třetí hlavě II [s. ř. s.](#), která obsahuje speciální úpravu řízení o jednotlivých typech žalob a návrhů. Na základě citovaných ustanovení je soud oprávněn, za splnění zákonných podmínek, zrušit rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.), opatření obecné povahy (§ 101a a násl. s. ř. s.) či služební předpis (§ 101e a násl. s. ř. s.).

V této věci se žalobce domáhal zrušení dvou právních aktů, a to v záhlaví označeného nařízení hlavního města Prahy a dále položky č. 4 – „Taxislužba osobní na území obce“ uvedené v části I, oddílu B, výměru Ministerstva financí č. 01/2017. Určení povahy těchto aktů je rozhodné nejen pro příslušný procesní postup, ale též pro jejich případný soudní přezkum.

Nařízení obce (v daném případě hlavního města Prahy) je obecně závazným právním předpisem nižší právní síly, který na základě zákona a v jeho mezích vydává rada obce

ve věcech patřících do výkonu státní správy, tj. v přenesené působnosti, je-li k tomu zákonem zmocněna. Uvedený závěr podporuje zejména skutečnost, že zákonodárce v zákoně výslovně vyjádřil svou vůli spočívající v oprávnění obce regulovat ceny závazně stanovenou formou – vydáním nařízení obce. Ustanovení § 10 odst. 1 zákona o cenách zmocňuje obce, aby nařízením stanovily zboží podléhající cenové regulaci podle § 5, 6 a 8, uplatněný způsob a podmínky cenové regulace, úředně stanovené ceny, pravidla a postupy pro stanovování těchto cen a jejich změn; ustanovení § 4a odst. 1 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, pak obce zmocňuje ke stanovení maximálních cen formou nařízení, v rozsahu a za podmínek stanovených v rozhodnutí ministerstva. Z uvedeného plyne, že obce jsou oprávněny regulovat ceny výhradně ve formě nařízení obce ve smyslu § 102 odst. 2 písm. d) zákona 128/2000 Sb., o obcích, potažmo § 44 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze.

Také cenový výměr, jímž Ministerstvo financí podle § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, vydalo seznam zboží s regulovanými cenami, je třeba chápat jako právní předpis. Tomuto závěru svědčí ustálená judikatura jak Ústavního soudu (např. náleze ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08), tak Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 6. 8. 2010, čj. 2 Ao 3/2010-55). V posledně citovaném rozhodnutí, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že cenový výměr Ministerstva financí není opatřením obecné povahy, mimo jiné uvedl, že nevylučuje, že proces přijímání opatření obecné povahy může být upraven i ve zvláštním zákoně (tj. že zvláštní zákon nestanoví pouze kompetenci správnímu orgánu vydat závazné opatření obecné povahy, nýbrž vymezí též příslušnou proceduru jeho přijímání), v případě zákona o cenách tomu tak však není. Doplnil, že zatímco opatření obecné povahy je projednáváno a přijímáno ve zvláštním typu správního řízení, pro cenový výměr je příznačné schvalování v normotvorném procesu, který není správním řízením ani v širším slova smyslu.

Ani jeden z žalobou napadených právních aktů tedy není rozhodnutím správního orgánu o individuálních právech a povinnostech subjektu, opatřením obecné povahy či služebním předpisem, k jejichž zrušení (popř. ke zrušení jejich částí) by byly soudy ve správním soudnictví oprávněny. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že je povinen respektovat ústavní, jakož i zákonné limity svých kompetencí. Přestože jsou soudy v rámci svého rozhodování vázány výhradně zákony a mezinárodními smlouvami, jež jsou součástí českého právního řádu, a mohou tedy posuzovat soulad jiného právního předpisu se zákonem či mezinárodní smlouvou, nejsou oprávněny jiný právní předpis zrušit, jak to požadoval žalobce v podané žalobě.

Lze proto uzavřít, že v dané věci nebyly splněny podmínky řízení, neboť napadené právní akty, tj. nařízení a cenový výměr, jsou právními předpisy, a soud není nadán pravomocí takové akty přezkoumávat, natož o nich rozhodovat. Z tohoto důvodu soud nerozhodoval ani o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Nad rámec nezbytně nutného soud uvádí, že právní řád České republiky zná instituty sloužící k odstranění nezákonnosti právních předpisů. Podle čl. 87 odst. 1 písm. b) Ústavy České republiky rozhoduje Ústavní soud mimo jiné o zrušení jiných právních předpisů nebo jejich jednotlivých ustanovení, jsou-li v rozporu s ústavním pořádkem nebo zákonem; podrobný postup pak upravuje § 64 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Soud zdůrazňuje, že k podání návrhu na zrušení jiného právního předpisu nebo jeho jednotlivých ustanovení není oprávněn.

S ohledem na vše shora uvedené soud podanou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, a to pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro který nelze v řízení pokračovat.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. května 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková